

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody
Káči Kopyta a Mňouka

Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka

2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

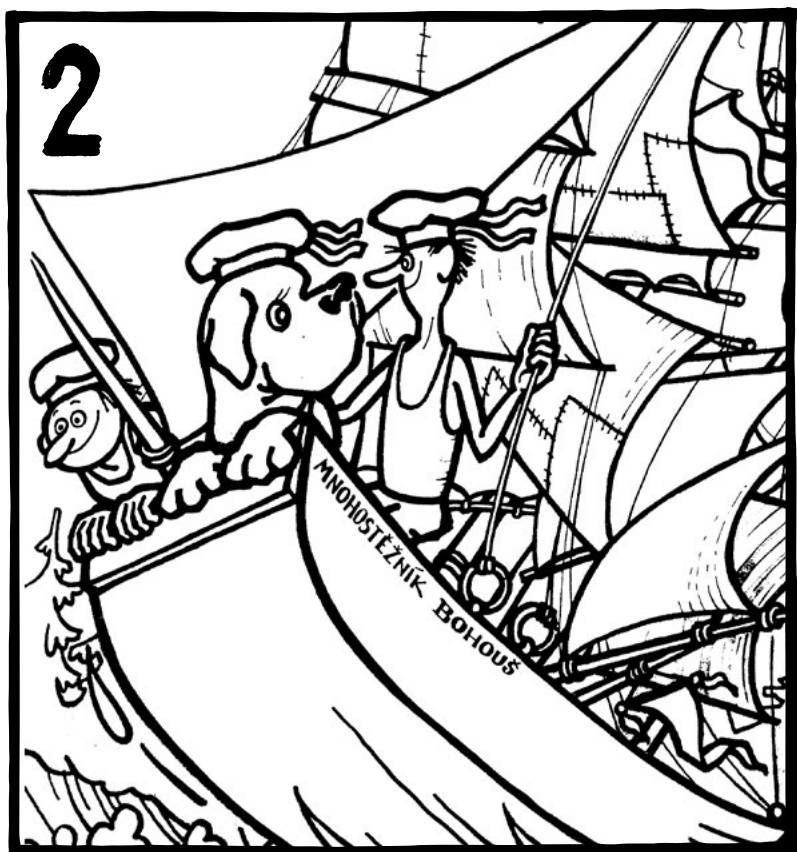

Miloslav Švandrlík
Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody
žáků Kopyta a Mňouka

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

**NEUVĚŘITELNÉ PŘÍHODY
ŽÁKŮ KOPYTA A MŇOUKA**

II.

OBSAH

Zloději obrazů	7
The Turkey-Cocks	18
Vražda v zeleném domku	31
Šílená koza	42
Přepadení malíře Neprakty	53
Let do Afriky	63
Svedená a opuštěná	76
Detektivní instinkt	87
Filmové hvězdy	97
Slovo dělá muže	108
Nebezpečí lavin	119
Geniální Mňouk	130
Lidojedi od Zambezi	141
Osudný výbuch	151
Mnohostěžník Bohouš	162
Jak se chovat na starém hradě	173
Jak se chovat v zoologické zahradě	176
Případ hliněného bizona	179
Co zavinity Dušičky	188
Jak dělat dobré skutky	199
Hřmící stáda	211
Odsouzenec k smrti	223
Tajemství hradní studny	233
Tajemství sochy	247
Sňatkový podvodník	259
Hypnotizér	267
Otužilci	278

ZLODĚJI OBRAZŮ

Byl sychravý podvečer a ostrý mrazivý vítr šlehal žákům Kopytovi a Mňoukovi do tváří. Právě se chystali rozejít se do svých domovů, aniž by toho dne něco kloudného zažili. Podařilo se jim jen trochu promrznout, a proto teď podupávali, aby alespoň trochu zahřáli zánoubou nohy.

„To byl zase den,“ vzdychal Kopyto, „jestli to takhle půjde dál, budou z nás ti nejobyčejnější kluci v celé republice!“

„A zrovna teď, když nám píše tolik holek!“ přidal se Mňouk. „Ale co můžeme dělat? Přece si nějaké dobrodružství nepřičarujeme!“

Sotva to dořekl, zaslechli oba zvuk motoru a vzápětí ostrá světla reflektorů prořízla večerní šero. Kolem nich projela dodávka.

„Podívej,“ chytil Kopyto Mňouka za kabát, „nejede do města, ale ke hřbitovu. Co tam asi chce dělat?“

„Možná, že jde navštívit hrob své prababičky,“ usoudil Mňouk.

„Teď už je hřbitov uzamčený,“ upozornil ho kamarád, „a vůbec je mi to strašně podezřelé!“

„Vyrázíme tam?“ zeptal se dychtivě Mňouk.

„Samo!“ odvětil pevně Kopyto a dal se do klusu.

Žáci běželi směrem ke hřbitovu a po několika minutách doběhli k autu, které stálo se zhasnutými světly. Muž, který vůz řídil, zde nebyl. Kam asi odešel?

Ale vtom oba žáci zaslechli tlumený hovor. Nebylo to daleko, snad padesát metrů směrem k malému kostelíku, který stál vedle hřbitova. Kostelík už léta sloužil pouze jako hřbitovní kaple, neboť potřeby věřících plně uspokojoval veliký kostel na náměstí. Ale když do městečka zavítali turisté, vždycky se sháněli především po kostelíku, který byl zasvěcen svatému Vojtěchovi. Jednak šlo o vzácnou románskou stavbu, jednak v něm byly umístěny dva unikátní obrazy od neznámých vlámských mistrů. Jeden se jmenoval *Poslední večeře Páně* a druhý *Křížová cesta*.

Žáci Kopyto a Mňouk se plížili k místu, odkud zaslechli hlasy. Postupovali tiše a obezřetně. A pak přišli na ten veliký zločin!

Před kostelíkem stál řidič dodávky a hovořil s farářem Fouskem a kostelníkem Hromadou, který měl na starosti oba městské kostely. Pokud mohli chlapci zaslechnout, bavili se muži o obrazech neznámých vlámských malířů.

Kopyto popadl Mňouka za ruku a táhl ho zpátky.

„Musíme něco udělat!“ zašeptal vzrušeně. „Chystá se loupež, jakou dosud naše městečko nezažilo! Ten řidič je zloděj obrazů a farář s kostelníkem mu jdou na ruku! Uvidíš, že mu pomohou odvézt obrazy bůhvíkam, pravděpodobně do ciziny, a zítra budou předstírat vloupání. To přece nemůžeme připustit!“

„To ne!“ souhlasil Mňouk, „ale co budeme dělat? Proti třem mužům se nemůžeme postavit. Co takhle skočit pro kapitána Ošmeru?“

„Nikdy!“ zavrčel Kopyto. „Kdy se zase dostaneme k takovému velkému případu! Ten musíme vyřešit sami a Bezpečnosti pouze označíme, nebo dokonce předáme viníka.“

„Opíšeme si číslo vozu,“ navrhl Mňouk.

„To uděláme,“ souhlasil Kopyto, „ale nejsem si jist, jestli nám to pomůže. Číslo může být falešné.“

„A co takhle naříznout u auta pneumatiku?“ zeptal se Mňouk a už lovil z kapsy ostrý kapesní nožík.

„To chceš, aby hned věděli, že je jim někdo na stopě?“ ušklíbl se Kopyto. „Ba ne, kamaráde, my uděláme něco odvážnějšího. Vlezeme dozadu do auta a uvidíme, co se bude dít.“

„Chceš, aby nás odvezli?“ zděsil se Mňouk. „Takhle pozdě? Za půl hodiny mám být doma!“

„S tou myšlenkou se rozluč,“ poradil mu Kopyto. „Když je na obzoru veliký hrdinský čin, nemůžeme koukat na hodinky. Pojd, lezeme do vozu!“

Mňouk bezradně rozhodil rukama a zřejmě si pomyslel, že to nedopadne dobře. Ale pak s povzdechem následoval kamaráda. Otevřeli zadní dvířka dodávky a vklouzli dovnitř. Pak už jen čekali, co se bude dít.

Dělo se přesně to, co předpovídal Kopyto. Řidič dodávky s kostelníkem Hromadou přinesli za asistence faráře Fouska obraz *Poslední večeře Páně* a vsunuli jej do auta hned vedle skrčených žáků. A odešli pro *Křížovou cestu*.

„Já bych vzal obraz,“ zašeptal Mňouk, „a běžel s ním na stanici.“

„A co druhý obraz?“ ohrnul rty Kopyto. „Ten bys jim nechal? A víš, jakou má cenu? Než by nám kapitán Ošmera uvěřil a než by se někam dovolal, bylo by pátrání zbytečné.“

„No dobrá,“ namítal Mňouk, „ale zůstat sedět v autě je proklatě nebezpečné! Víš, kam nás mohou odvézt? A uvědomuješ si, že se můžeme dostat do zajetí zvlčilé, nelítostné bandy? Nemysli si, že se s námi bude někdo mazlit. Budou nás mučit a možná že nás i zavraždí! Řekni sám, jestli tohle někomu pomůže!“

„Teď už se stejně nedá nic dělat,“ pravil Kopyto, „už se vracejí, a tudíž auto nemůžeme opustit. Musíš přistoupit na můj plán, ať se ti líbí, nebo ne!“

Mňouk odevzdaně vzdychl a už mlčel.

K autu se opět blížili tři muži zapletení do zločinu. Vsunuli *Křížovou cestu* vedle *Poslední večeře Páně* a spokojeně si oddechli.

„Dojedte ve zdraví!“ řekl farář šoférovi. „A jeďte opatrně! Uvědomte si, jak cenný náklad vezete a jaký hřích by byl nějak ty obrazy poškodit!“

„Samozřejmě!“ odvětil šofér. „Mám přece své instrukce.“

Podali si ruce a řidič se posadil za volant. Auto se rozjelo.

„Tak a jsme v tom,“ prohlásil pesimisticky Mňouk. „Teď nás odveze mezi bandu ničemů, která nám ukáže, zač je toho loket!“

„Jestli se tam necháme dovézt!“ řekl Kopyto srdnatě. „Což si myslíš, že je takový problém vyrazit plechová dvířka?“

„To třeba problém není,“ připustil Mňouk, „ale co z toho? Chceš vyskočit se vzácnými obrazy proti směru jízdy? Obrazy budou nadranc a my taky.“

„Doufám,“ řekl Kopyto, „že ten chlap někde zastaví. Jistě jede daleko, přinejmenším do Prahy, a tak si bude potřebovat odskočit.“

„Nevím, nevím,“ pochyboval Mňouk, „ty vidíš všechno moc růžově!“

„Ty zase moc černě!“ nedal se Kopyto. „Teď není čas na fňukání a bédování! Pustíme se do těch dvířek!“

Auto drandilo po silnici dobrou devadesátkou. Šofér pečlivě sledoval, co se děje před ním, a neměl nejmenší tušení o tom, co se chystá za jeho zády. Žáci Kopyto s Mňoukem se opřeli do dvířek a po několika minutách usilovné dřiny se jim podařilo je vylomit. Vtáhli je dovnitř a vzniklým otvorem mohli teď sledovat ubíhající cestu.

„Škoda, že nemáme baterku,“ posteskl si Mňouk, „dával bych znamení autům, která pojedou za námi.“

Kopyto neodpověděl, jen se nedůvěřivě ušklíbl. Byl přesvědčen, že jeho plán je mnohem lepší, a ani na okamžik nepochyboval, že se zdaří.

Ale auto se řítilo stále kupředu a nemělo nejmenší chuť zastavit.

„Stejně nechápu,“ řekl náhle Mňouk, „jak se mohl farář Foušek spráhnout s tou zlodějskou bandou! Takový slušný člověk!“

„Nebo kostelník Hromada!“ připojil se Kopyto. „Řekl bys to do něho? Já ne! Ale zdání často klame, a proto je tak těžké opravdové zločince dopadnout!“

„To je pravda,“ řekl Mňouk, „vezmi si třeba...“

Tato věta zůstala nedopovězena. Auto dojelo ke staženým závorám a zastavilo.

„Rychle ven!“ zavelel Kopyto. Popadl *Křížovou cestu* a vyskočil z vozu. Hned za ním následoval Mňouk s *Poslední večeří Páně*. Schovali se do příkopu, kde zalehli do závěje zažloutlého sněhu. Museli zde čekat, dokud závorář nezvedne závory a auto neodjede. Ale trvalo to neuvěřitelně dlouho.

„Já tady nejspíš zmrznu!“ bědoval Mňouk. „Měli jsme to dobrodružství odsunout na letní měsíce!“

„Když neodsouvají zločinci své zločiny,“ jekal zuby Kopyto, „nemohou zůstat nečinní ani strážci zákona!“

„Jenže tohle nikdo neocení!“ namítal Mňouk. „Kdo to jakživ slyšel ležet takovou dobu ve sněhu! Jestli nezemřu, dostanu určité zápal plic! A když ne zápal plic, tak tedy pořádnou angínu. A když ne angínu, tak na beton rýmu a kašel. A když ne rýmu a kašel, tak budu mít moc veliké štěstí!“

Konečně se objevil vlak a přesupěl kolem závor. Cesta byla opět volná a dodávka s vylomenými dvířky vyrazila na další cestu.

„Co teď?“ zeptal se bezradně Mňouk.

„Samozřejmě že nepřenocujeme v příkopě,“ odvětil Kopyto, třesoucí se zimou. „Musíme se vydat na zpáteční cestu a odevzdat obrazy kapitánu Ošmerovi.“

„Ale jak?“ nechápal Mňouk. „Nevíme, kde jsme a jestli je odtud do městečka nějaké slušné spojení. A jestli je, tak ti musím prozradit, že u sebe nemám ani korunu.“

„Já taky ne,“ přiznal se Kopyto, „s výdaji na dráhu jsem nepočítal. Ale stejně by bylo nebezpečné dopravit se vlakem. Máme obrazy v ceně, kterou si ani nedovedeme představit, a někdo by nás o ně mohl oloupit.“

„Snad nechceš jít pěšky?“ zhrozil se Mňouk. „Ujeli jsme spoustu kilometrů!“

„Především zjistíme, kde to vlastně jsme,“ rozhodl Kopyto po zralé úvaze.

To nebylo tak těžké. Byli blízko městyse, který se jmenoval Uhříněves.

„Jdeme,“ řekl Kopyto. „Jsme ve službách spravedlivé věci, a tudíž máme právo použít takový dopravní prostředek, jaký uznáme za vhodný.“

„Co tím chceš říct?“ podivil se Mňouk, ale nedostalo se mu odpovědi.

Kráčeli k Uhříněvsi, každý vlekl jeden vzácný obraz. Šlo se jim těžce, protože obrazy byly dost rozměrné a taky něco vážily. Došli do městyse a Kopyto se pátravě rozhlédl.

„Támhle!“ ukázal na motorku stojící před hostincem. „Vezmi i tenhle obraz, a až nastartuju, sedneš si za mne!“

„Ty ji chceš šlohnout!“ úpěl Mňouk. „To je přece zločin!“

„V dané situaci k tomu máme právo!“ rozhodl se Kopyto. „Ovšem k ničemu tě nenutím. Můžeš tu zůstat, jestli se ti tu líbí!“

Mňoukovi se tu nelíbilo, a tak se podvolil.

Kopyto bleskurychle přiskočil k motorce a nastartoval ji. Mňouk s obrazy se posadil za něj a rozjeli se. Ani nevnímali, že z hospody vyběhl mladík v kožené bundě a s rukama nad hlavou jim věnoval několik pěkných, štavnatých nadávek.

Kopyto a Mňouk se řítili směrem k Říčánům. Zároveň si však začali uvědomovat, že dopravní prostředek, který si zvolili, není ani zdaleka ideální. Ostrý mrazivý vítr, který se do nich opíral, byl přímo nesnesitelný, ruce a nohy jim křehly s každým přibývajícím kilometrem.

„To je můj konec,“ tvrdil Mňouk. „Jestli mě náhodou přežiješ, tak všechny pozdravuj a řekni, že jestli jsem jim někdy ublížil, tedy vždycky v tom nejlepším úmyslu!“

Ani Kopyto na tom nebyl líp a cítil, že řídítka motocyklu už dlouho neudrží. Uvažoval, jak to dopadne, když se rozmáznou na silnici. Ale pak si vzpomněl na vzácné obrazy a ještě s větším odhodláním sevřel pěsti. Jelo se dál.

Dorazili do Říčán. Kopyto zastavil a oba žáci slezli z motorky.

„Dál to nepůjde,“ prohlásil Kopyto, „musíme si najít dopravní prostředek, ve kterém se z nás nestanou eskyma!“

„To se lehce řekne,“ hučel Mňouk, „ale kde ho seženeš? A jaký dopravní prostředek si vlastně představuješ? Snad si nemyslíš, že se ti podaří ukradnout taxík?“

Sotva to dořekl, zastavil asi dvacet kroků před nimi u malého rodinného domku červený autobus. Bez cestujících. Řidič, který jezdil na lince, měl čtvrt nebo půl hodiny volno a odskočil si

domů na večeri nebo na hlt horkého čaje. Aniž by vůz zajistil, zmizel ve dveřích domku.

„No a máme to!“ zajásal Kopyto. „Rychle do autobusu!“

„Cože?“ vykřikl Mňouk. „Ty by ses odvažoval jet s takovým kolosem?“

„Táta je přece starý autobusák,“ řekl Kopyto, „a kolikrát jsem seděl vedle něho celý půlden. A když jsme jeli sami do garáže, půjčil mi někdy i volant!“

„No jo, ale takovou dálku!“ namítal Mňouk. „Víš, kolik je to kilometrů?“

„Asi pětáctyřicet,“ odvětil klidně Kopyto. „Tak jedeš, nebo nejedeš?“

Co Mňoukovi zbývalo? Nemohl přece zůstat v Říčanech a žádat někde o nocleh! Nasedl do autobusu, položil obrazy na sedadlo pro invalidy a čekal, co bude následovat. Kopyto se posadil za volant, jako by jezdil s autobusem už od jeslí, a vyrazili. Mňouk se tetelil strachem, ale autobus se řítil kupředu, aniž by sebeméně zakolísal. Kopyto jej řídil s neochvějnou jistotou.

Za slabou hodinku byli v městečku. Kopyto předjel až před stanici Veřejné bezpečnosti a oba žáci rázně vstoupili dovnitř. Pochopitelně s obrazy.

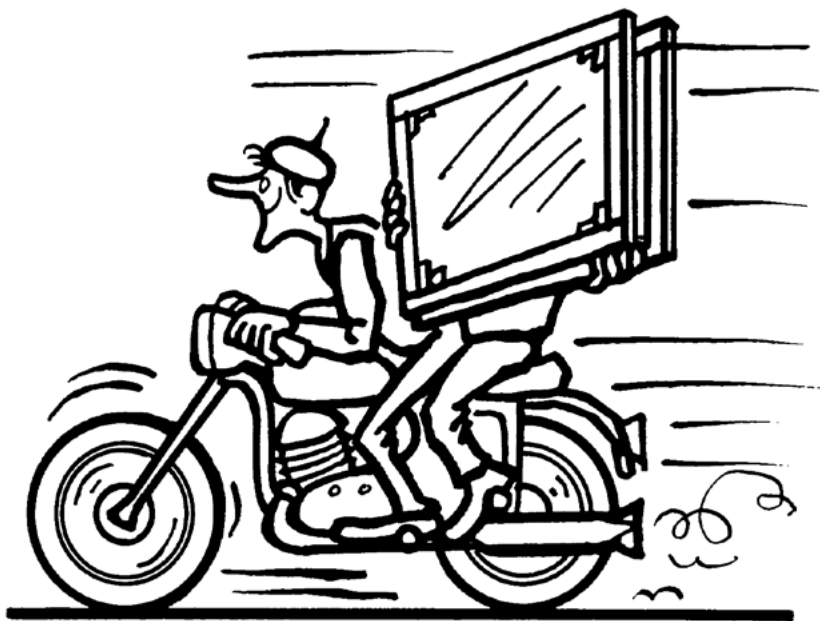
Kapitán Ošmera seděl za stolem a zlověstně se mračil.

„Už vás tu hledali rodiče,“ vybuchl, „dva příslušníci se sedmi dobrovolnými pomocníky vás hledají po okolí.“

„No nazdar!“ pomyslel si Mňouk a zachvěl se. Kopyto se však stále sebevědomě usmíval.

Kapitán si všiml obrazů a významně hvízdal.

„Tak vyprávějte!“ vyzval. „Copak jste dneska vlastně dělali?“

Kopyto spustil a řekl kapitánovi o tom, jak se schovali v dodávce s pražskou poznávací značkou.

„Neoprávněné vniknutí do cizího vozidla,“ zahučel Ošmera.

Kopyto pokračoval. Když došel k momentu, kdy před závorami u Uhříněvsi opustili vůz, pravil kapitán řezavým hlasem:

„Poškození cizího vozidla a odcizení vzácných obrazů.“

Kopyto vyprávěl dál a kapitán si poznamenával do notesu:

„Odcizení motocyklu. Neoprávněná jízda bez řidičského průkazu. Odcizení autobusu...“

Kopyto skončil a kapitán Ošmera přistoupil k telefonu. Zvedl sluchátko a vytočil číslo.

„Haló, tady Ošmera,“ řekl. „Obrazy jsou na světě, zdá se, že nepoškozené. Ano, jsou u nás.“ A zavěsil.

Žáci si vyměnili překvapené pohledy. Jak to, že kapitán už ví o krádeži obrazů? Snad se farář s kostelníkem v náhlé vlně lítosti nepřiznali?

„Tak podívejte, mládenci,“ řekl kapitán Ošmera chladně, „tentokrát jste to trochu přehnali. Obrazy z kostelíka svatého Vojtěcha si vyzvedl pracovník muzea v Praze a vystavil na ně panu faráři řádné potvrzení. Měly být v restaurátorské dílně opraveny a po zhotovení přesných kopií dopraveny zpět. Vy jste však tomu zabránili a dopustili jste se přitom celé řady trestných činů. Nevím, jak zhodnotí vaše počínání ve škole, ale jisté je, že vaši rodiče zaplatí zbytečnou jízdu auta z Prahy a zpět, jeho poškození a také dopravu obou zcizených vozidel. To je pro dnešek všecko!“

A naznačil jim, že mohou odejít.

„To je pěkný konec!“ vzdychl Kopyto, když se ocitli za dveřmi.

„A nejhorší na tom je,“ prohlásil Mňouk, „že na ty tvé velkolepé plány doplácím i já!“

THE TURKEY-COCKS

„Žáci Kopyto a Mňouk,“ pravil pan učitel Pěnička k ztichlé třídě, „za mnou přišli, abych jim povolil založit bigbeatovou skupinu. Zprvu jsem tomu nebyl nakloněn, neboť jsem toho názoru, že žáci ve vašem věku mají spíše recitovat nebo zpívat písně lidové. Po naléhavých prosbách obou žáků jsem se však rozhodl, že založení skupiny nebudu stát v cestě. Tak se alespoň přesvědčím, jak jsme pokročili s vaší výchovou. Doufám, že se nebudete chovat jako zvěř, neboť to bych musel zakročit!“

Třída přijala učitelovo sdělení s nadšením a hned o první přestávce se všichni nahrnuli kolem žáků Kopyta a Mňouka, aby se dozvěděli zbrusu nové zprávy.

„Kapelník a současně kytarista bude Mňouk,“ oznámil všem Kopyto, „protože má nejlepší sluch a zná noty. Na další kytary budu hrát já a Rudolf Joula. Bicí nástroje dosud nemáme obsazeny.“

„Já bych to vzal,“ vykřikl žák Maleček, „jestli mě, Mňouku, přijmeš, tak ti dám dlouhohrající desku s Beatles!“

„No jo,“ podrbal se za uchem Mňouk, „o přijetí by nebylo. Horší je, že nemáme soupravu bicích nástrojů a ty ji taky nemáš!“

„Jo tak... vy nemáte bubny!“ ušklíbl se Maleček. „Tak jak potom chcete dělat kapelu?“

„Přijmeme za bubeníka toho, kdo si bubny sám sežene,“ rozhodl Mňouk a třída se posměšně rozšuměla.

„Konkurz na místo sólové zpěvačky,“ pokračoval Mňouk, „udělala Jindra Benecká. Bude zpívat česky i anglicky.“

Proti tomu nikdo nic nenamítal, neboť Jindra ve zpěvu skutečně vynikala a do budoucna si naplánovala kariéru zpěvačky buď v Rokoku, nebo v Apollu. Dostane-li školu Kopyta a Mňouka, nemůže být pochyb o tom, že ji všude přivítají s otevřenou náručí.

„Tak tedy nezapomeňte,“ uzavřel informační schůzku Mňouk, „kdo si sežene bubny, stane se členem naší skupiny!“

Žáci se zvolna rozcházeli na svá místa, když se ke Kopytovi a Mňoukovi přitočil Boža Luňák.

„Pan Vondráček má bubny,“ zašeptal, „a už na ně nebubnuje. Možná, že by je půjčil nebo lacino prodal!“

„To je nápad!“ vydechli současně Kopyto s Mňoukem, „jestli se to povede, budeš bubeníkem! Hned po vyučování tam zajdem!“

Vyučování se toho dne táhlo neuvěřitelně dlouho, ale přece jen se žáci dočkali. Pak se Kopyto, Mňouk, Joula a Luňák vydali k bývalému bubeníkovi Vondráčkovi. Přijal je dost nevlídně a jejich žádost vyslechl se zamračenou tváří. Už to vypadalo, že žáci odejdou s nepořízenou. Ale náhle se tvář pana Vondráčka počala jasnit.

„Poslyšte, kluci,“ řekl, „vy už jste ledacos vypátrali a máte v tom směru nejlepší pověst. Mně dnes v noci nějaký syčák ukrad největšího a nejtučnějšího krocana, jakýho jsem kdy choval. Jestli vypátráte, kdo to udělal, tak vám dám ty bubny docela zadarmo.“

„Hlásil jste to kapitánu Ošmerovi?“ zeptal se Kopyto.

Pan Vondráček mávl rukou.

„To bych si dal,“ řekl, „nic by nezjistil, jenom by se mě ptal, na koho mám podezření. A já bych to potom nevydržel se sousedy! Ošmerovi to ohlásím, až budu mít stoprocentní jistotu!“

„Tak my se o to tedy pokusíme,“ pravil Kopyta, „a zatím můžete připravit ty bubny!“

Krátce nato se konala důležitá porada čtyř detektivů.

„Tedy, kluci,“ soukal ze sebe Luňák, „já jsem se svým rozumem v koncích. Jak chcete najít zloděje, to na mou duši nevím!“

„Snad by bylo nejlepší začít si na ty bubny strádat,“ pronesl pesimisticky Joula.

Avšak žáci Kopyto a Mňouk byli jiného názoru.

„Krocana neukradl žádný génius,“ řekl Kopyto, „ale člověk, který chce mít v neděli dobrý oběd. Dá se předpokládat, že ptáka sprovedil ze světa a chce si na něm pochutnat.“

„No jo,“ namítl Joula, „ale kdo to je? Jak to chceš zjistit?“

„Přece nemůžeme lézt do všech domků v městečku,“ přidal se Luňák.

„To taky nemá nikdo v úmyslu,“ usmál se Mňouk. „Kopyto chtěl zřejmě naznačit, že krocán se nejlépe najde všude. Obvykle se oškubá, vykuchá a odříznou se pařáty.“

„Tyto zbytky se vyhodí,“ pokračoval Kopyto, „a my se pokusíme je najít. Geniální zločinec by je zakopal nebo spálil v kotli ústředního topení, ale náš zloděj tolik důmyslu určitě nemá. Vsa-
dím se, že je vyhodil na kompost nebo ještě spíš...“

„Do popelnice,“ vyhrkl Mňouk, „a jestli to udělal, musíme se-
bou pohnout! Dnes odpoledne budou popeláři odvážet popel!“

„Tak tedy rychle!“ řekl. „Každý si vezmeme jednu ulici. A to
vám říkám: nic nepřehlédnout! Když nenajdeme nic v popelni-
cích, podíváme se na komposty a skládky!“

Žáci se rozběhli za svými úkoly jako zkušení detektivové. Pro
případ, že by se někdo pozastavil nad jejich činností, měli připra-
venou výmluvu, že hledají barevné kovy do sběru. Ale nebylo toho
zapotřebí.

Hledali sotva půl hodiny a ozvalo se Mňoukovo trojnásobné zapískání, což byl smluvený signál. Žáci se kvapně seběhli a vykulili oči na to, co jim Mňouk předložil. V novinovém papíře byla zabalena krocení hlava, pařáty, letky a vnitřnosti.

„Bylo to v popelnici u Bundálků,“ řekl nálezce, „zdá se mi to úplně jasné.“

„Nesmíme se ukvapit,“ varoval ho Kopyto. „Za prvé je tu možnost, že tyto zbytky hodil Bundálkovům do popelnice někdo jiný. Bylo by třeba zjistit, jestli použitelná část krocana je u Bundálků ve spíži.“

„To si vezmu na starost já,“ přihlásil se Mňouk. „Když jsem s tím začal, tak to taky dokončím!“

„Dobrá,“ souhlasil Kopyto, „a já tyto zbytky zanesu k panu Vondráčkovi, aby se vyjádřil, je-li to opravdu jeho krocán. Musíme mít stoprocentní jistotu, protože nám jde o bubny!“

Tak se také stalo. Pan Vondráček prohlásil, že zcela bezpečně poznává svého krocana a že by na to mohl přísahat. Mňouk se za chvíli vrátil z dobrodružné výpravy od Bundálků a plně potvrdil předchozí podezření. Krocán je ve spíži na dvou pekáčích.

Teď už to byla práce pro kapitána Ošmeru. Krocán putoval zpátky k původnímu majiteli a žáci si od pana Vondráčka odnesli slíbené bubny.

Luňák poskakoval nadšením a tvrdil, že bude cvičit třeba sedm hodin denně.

„Ale jak se budeme jmenovat?“ zeptal se Joula. „Každá skupina se nějak jmenuje!“

„Mohli bychom si říkat Krocani,“ navrhl Mňouk, „na památku našeho úspěšného pátrání.“

„To není špatné,“ řekl Luňák, „ale jako beatová skupina bychom měli mít anglický název!“

„Neví někdo, jak se řekne krocani anglicky?“ zeptal se Kopyto. „Možná, že by to znělo docela pěkně!“

„Zeptám se Jindry Benecké,“ řekl Mňouk, „ta chodí na angličtinu.“

Jindra Benecká zjistila, že krocani se řeknou anglicky *the turkey-cocks*, a to se všem náramně líbilo. Nová bigbeatová skupina byla se slávou pokřtěna a mohla zahájit činnost.

Pan učitel Pěnička přidělil Krocánům ke zkouškám šatnu u školní tělocvičny, pochopitelně v době, kdy je mimo provoz. Zdálo se, že vše bude báječně klapat.

Ale nebylo to tak jednoduché. První zkouška skupiny The Turkey-Cocks trvala přesně devět minut. Pak vnikla do zkušebny paní školníková a prohlásila, že takovou chuligánštinu tady trpět nebude! Dokud ve škole bude ona, tak se tady žádný big beat hrát nebude!

A nepovolila, ani když žáci přivedli učitele Pěničku, který, jak známo, hudební produkce povolil.

„Pane učiteli,“ řekla školnice, „já mám za to uklízení pár mizernejch stovek a nejsem povinna ke všem ústrkům poslouchat ještě divošské skřeky! Musíte se rozhodnout: buď budete mít školnici, nebo big beat! Já proti mládeži nic nemám a její kulturní snahy jediné vítám! Když si mládenci zazpívají dvojhlasně *A já su synek z Polanky* nebo *Nešťastný šafářův dvoreček*, tak proti nim neřeknu ani slovo! Ale s big beatem souhlasit nebudu! Jestli je s těma kytarama nevykážete ze školy, tak zejtra neuklízím a můžete si hledat novou školnici!“

Pan učitel se pokoušel vyjednávat, avšak neuspěl. Školnice vedla svou, a protože je to osoba pro školu nepostradatelná, zvířela na celé čáře. Skupina The Turkey-Cocks se ocitla na dlažbě.

„Pojďte k nám,“ řekl Mňouk odhodlaně, „na dvorku máme dřevěnou kolnu, a když nebudeme mít velké nároky na akustiku, tak to třeba půjde!“

Ale nešlo to. Do kolny se sice vtěsnali, ale sotva začli hrát, objevily se tu další problémy. Husy se zděšeně rozkejhaly, kachny rozkvákalý a slepice rozkvokaly. Vepř Pašík se začal zoufale do-

bývat ven z chlívků a vedle u Beneckých se splašila koza. Kromě toho vyli psi v celé ulici a kočky s očima na štopkách skákaly ze střechy na střechu. Za této situace paní Mňouková hudbymilovně žáky vyhodila a vyjádřila se o big beatu stejně neuctivě jako paní školníková.

Joula a Luňák počali klesat na mysli.

„Takhle nás vyhodí všude,“ tvrdil Joula, „nejrozumnější bude, když skupinu rozpustíme.“

Ale Kopyto s Mňoukem byli jiného názoru.

„Zajdu znovu za učitelem Pěničkou,“ rozhodl se Kopyto, „a požádám ho o pomoc. Oženil se s kastelánovou dcerou, a tudíž má vliv na kastelána Štětku. Už chápete?“

„Mohli bychom zkoušet v podzemí!“ vydechl nadšeně Mňouk. „Tam by to přece nikomu nevadilo, a kdyby se splašilo stádo krys, bylo by to docela v pořádku!“

Kopyto se vydal za učitelem Pěničkou a plně ho získal pro svou myšlenku. Také kastelán Štětku kladl menší odpor, než se původně dalo očekávat. Zavedl žáky do odlehle podzemní komnaty a pravil:

„Tady si můžete halekat, jak chcete! Je mi sice trochu líto těch zazděných jeptišek, které to budou muset poslouchat, ale nebudeme na ně brát ohledy! Kdyby se byly chovaly slušně a vedly řádný, mravný život, tak by je tu určitě nezazdili! Ten váš big beat bude součástí jejich trestu! Ale to vám povídám, kluci: ať jste jenom v téhle místnosti a nelezete do podzemních chodeb!“

Žáci to přeochoťně slíbili, a tak přejali svou první opravdickou zkušebnu. The Turkey-Cocks se pustili do práce.

Mňouk jakožto kapelník se nebývale osvědčil a vedl ostatní s jistotou, elánem i elegancí. Brzo to znělo chlapcům tak, že se

jim hrudníky nadýmaly pýchou. „Do Beatles máme ještě daleko,“ říkali, „ale takové Flamengo nebo Olympic doženeme co nevidět!“

Chyběla jim pouze sólová zpěvačka, poněvadž paní Benecká nechtěla ani slyšet o tom, že by Jindra měla jít do hradního podzemí v doprovodu čtyř kluků. Ale když ji Mňouk hodně dlouho přesvědčoval, uvolila se, že tam dceru doprovodí, a tím nedá nikomu příležitost k nemístným řečem. Avšak ani tato zkouška za mnoho nestála. Sotva paní Benecká spatřila první krysu, začala ječet, jako když ji na nože berou, a zoufale pobíhala z rohu do rohu. Přitom Luňákovi prokopla buben a Joulovi šlápla na kytaru. Další škody nezpůsobila pouze proto, že hluboce omdlela a procitla až v kastelánově domku, kam ji žáci odnesli.

To však byla jen jedna z překážek, která nemohla skupinu The Turkey-Cocks zarazit na cestě k vytčenému cíli. Brzy se začalo zkoušet znovu ještě svědomitěji, repertoár se stále rozšiřoval, a tak bylo možno plánovat první vystoupení.

„Já jsem pro,“ řekl Mňouk, „abychom si první křest před obecnstvem odbyli mimo městečko. I když hrajeme, že je to radost poslouchat, mělo by se to vyzkoušet někde, kde nejsme tak populární.“

„Druhé vystoupení ovšem bude v městečku,“ doplnil ho Kopyto.

„Ano,“ souhlasil Mňouk, „druhé a třetí bude v městečku, čtvrté v Kutné Hoře nebo Čáslavi a pak už se rozjedeme do Prahy!“

„Nesmíme zapomínat na tuzemskou *Houpačku*,“ horlil Kopyto vzrušeně, „já napíšu Jiřímu Černému do rozhlasu a on nás tam určitě zařadí!“

„No jo,“ řekl Luňák, „ale kde vystoupíme prvně?“

Vtom se ozval Joula. „Já bych navrhoval Kozloduby! Mám tam bratrance a on by to snad nějak zařídil.“

Nechali to tedy na Joulovi a bratranec skutečně překonal všechna očekávání. První vystoupení skupiny The Turkey-Cocks bylo naplánováno na sobotu odpoledne v sále Osvětové besedy.

Tím však nastaly další starosti, především s oblečením. Po dlouhých dohadech to vyhrály červené kalhoty a bílé košile. Červené kalhoty si každý opatří tím způsobem, že si obarví plátěňáky.

„Nebude to moc výstřední?“ strchoval se Joula.

„Výstřední?“ vykřikl Kopyto. „My přece musíme být výstřední! Čím výstřednější, tím lepší! To přece patří k povaze naší hudby. Ještě kdyby tak byly dlouhé vlasy a nějaké omamné drogy!“

„Kde bychom sehnali omamné drogy, to nevím,“ posteskl si Luňák, „ale s těmi vlasy by se to zařídit dalo. Můj strejda Karpíšek je holič a má doma spoustu dámských paruk ještě z doby, kdy u nás ochotníci hráli divadlo.“

„Přece si nevezmeme dámské paruky!“ děsil se Joula.

„A proč ne?“ divil se Mňouk. „Viděl jsi to na fotkách Rolling Stones? Čím budou vlasy delší, tím budeme mít větší úspěch!“

Okamžitě zašli k holiči Karpíškovi a ten jim s nevšední ochotou paruky zapůjčil. Chlapci si je vyzkoušeli, zhlíželi se v zrcadle, a dokonce i Joula musel uznat, že jim padnou znamenitě.

Úspěšné produkci bigbeatové skupiny The Turkey-Cocks již nic nestálo v cestě. V Kozlodubech visela řada pestrobarevných plakátů vyrobených Joulovým bratrancem a bylo zřejmé, že návštěvnost bude značná.

V sobotu krátce po obědě se chlapci sešli a pěšky vyrazili do Kozlodub. Opět jim chyběla Jindra Benecká, neboť její maminka prohlásila, že na to, aby chodila se čtyřmi kluky lesem, má dost času.

Hned za městečkem řekl Mňouk:

„Bude nejlepší, když se hned převlékneme. Kdoví jestli je v těch Kozlodubech nějaká šatna. Tamhle je prázdná bouda, kterou v létě používá sadař Tintěra.“

Všichni to uvítali s nadšením a hned se do toho pustili. Navlékli si červené kalhoty, nasadili paruky a v tu ránu se cítili lépe. Náležitě vymustrovaní vykročili na další cestu.

„Vypadáme báječně!“ jásal Kopyto. „S tímhle bysme museli mít úspěch i v Londýně!“

„V Londýně?“ vykřikl Mňouk. „V Liverpoolu! V rodném městě samotných Beatles!“

„No, musíme být skromní,“ krotil sám sebe Kopyto, „zatím stačí, když obrátíme vzhůru nohama Kozloduby!“

„Kozloduby srovnáme se zemí!“ křičel Mňouk. „To pro nás není žádná úroveň!“

Rozjásaně spěchali dál za vidinou slávy a kilometry jim ubíhaly, že to ani nepozorovali. Právě došli k tabuli KOZLODUBY 2 KM, když za nimi prudce zastavil „zelený anton“ a z něho vyskočili dva příslušníci Bezpečnosti. Poručík a strážmistr.

„To jsou ony,“ řekl poručík. „Tak, holky, hezky rychle nastupovat! Už jste docestovaly!“ A strážmistr otevřel zadní dvířka vozu.

Chlapci se pokoušeli situaci vysvětlit, ale nikdo je neposlouchal.

„To nám povíte na stanici,“ rozhodl poručík, „a teď hybaj do auta! Nebudu s vámi diskutovat na silnici!“

Skupině The Turkey-Cocks nezbylo nic jiného než nastoupit do auta, které se vzápětí rozjelo.

„No nazdar!“ vydechl Mňouk. „Takhle prošvihneme představení!“

„Tohle nám Bezpečnost dělá za to,“ mumlal Kopyto, „že jsme jí tolikrát pomohli!“

Joula s Luňákem se dali do tichého pláče, neboť byli přesvědčeni, že budou zavřeni pro výstřední odívání.

Anton si to zatím frčel k městu vzdálenému dvacet kilometrů. Zdálo se, že cesta nebude mít konce. Ale měla.

Auto zastavilo před stanicí VB a chlapci byli předvedeni před nevrlého, plešatého kapitána.

„Tak co, slečny?“ zaburácel na ně, sotva vstoupili dovnitř. „Přiznáváte se, že jste minulé noci utekly z Domova mládeže v Jechoutě? Přiznáváte dále, že jste násilím vnikly do chaty občana Doutlíka, kde jste zcizily potraviny, oděvy a hudební nástroje? Přiznáváte a stydíte se aspoň trochu?“

„Nepřiznáváme se!“ vykřikl Kopyto, kterému stejně jako ostatním došlo, že jde o omyl. „My nejsme slečny, ale kluci!“ A na důkaz toho si strhl paruku. Ostatní chlapci ho následovali a kapitán údivem otevřel ústa.

„Co má ta maškaráda znamenat?“ řekl konečně.

„Jsme bigbeatová skupina The Turkey-Cocks,“ pravil Mňouk, „a právě v této chvíli nám začíná koncert v Kozlodubech.“

Kapitán se obrátil k poručíkovi:

„Rychle ty chlapce zavezte do Kozlodub,“ přikázal, „nebo nám tamější bigbeatové obecnstvo zdemoluje sál a my budeme mít na krku další případ!“